

פניני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולנת עין חמד - אגודת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ"חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פרשת עקב - חששות בט"רם פבוש

ומשפטיו, וחקתיו אשר אנכי מצוה היום (דברים ח,יא).

למדנו, כי חזה מראש את ההתפתחויות. כמי שמכיר את עמו ויודע את נפשו, חשש מן המפגש הצפוי בין עם ישראל לארץ ישראל. מפגש העלול להיות מהמם. ילדי המדבר הצחיח, שארבעים שנים גדלו בין חולות נודדים, נעדרי צמחייה שופעת במקורות מים, עלולים להשתכר למראה ארץ נושבת, טובלת בירק מרענן מניב בר בשפע, שמעיינות זכים יוצאים בה בבקעה ובהר. המעבר החרף והחד, מסוגל להפר את האיזון הרוחני, שהושג במאמץ חינוכי במשך שנות המדבר הארוכות. הטבע המקסים עלול להובילם חלילה, להתמכר לפוריות הפורצת מכל עבר, למצוא בה את שפע האיליים ולא את חסד האלוקים.

ואם לא די בכך, צף ועלה על רוחו של משה פחד נוסף. נכונה להם סכנה רוחנית אחרת והיא: "פן תאכל ושבעת ובתים טבים תבנה וישבת ובקרך וצאנך ורבין ונסף וזהב ורבה לך... ורם לבבך ושכחת את ה' אלקיך... ואמרת בלבבך כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה". (דברים ח,יב-יז). הזהיר אותם משה מפני שגעון הגדלות, ששיבש את דעתם של רבים שהעפילו לפסגה, אם בתחום הכלכלי, אם במדיניות, בצבאיות, או בשאר תחומי החיים. עלינו לזכור, כי המחשבה של: "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה" (דברים ח,יז). מצמיחה בנפש האדם תוצאות נפסדות.

בפרשתנו, פרשת "עקב" עדיין עומדות רגלי העם בעבר הירדן מזרחה, ואוזניו מוטות למשא פרידתו של משה. עוד מעט קט תובלים הנהגה חדשה אל מעבר לירדן. הם יכבשו בסערה את כנען ויתנחלו בה. והנה, בעת ההתארגנות לקראת המבצע ההיסטורי, מזהיר אותם משה מפני העתיד הצפוי להם בארץ הייעוד.

למרבה הפלא, לא האויב הכנעני תושב הארץ, הגיבור והאמיץ, מטיל עליו מורא. להיפך, ממנו אינו פוחד כלל. משה מאמץ את לב בני ישראל לקראת הקרב הגדול, נוסך בליבם ביטחון ומבטיחם נאמנה, כי ינצחו בו. במילים ברורות מסיר הוא מליבם כל ספק תבוסה: "כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם (דברים ז,יז)? לא תירא מהם... ונתנם ה'... לפניך והמים מהומה גדלה עד השמדם (דברים ז,כג)".

ועם זאת, בנשימה אחת מזהיר הוא אותם מפני ארץ ישראל. היא מפחידה אותם. עצם מציאותה המוחשית, הארצית, גורמת לו דאגה עמוקה. זו הארץ הטובה כל כך, עליה הוא מרעיף את המילים הבאות: "כי ה'... מביאך אל ארץ טובה ארץ נחלי מים עינת ותהמת יצאים בבקעה ובהר. ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון... ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם לא תחסר כל בה, ארץ אשר אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצב נחשת" (דברים ח,ז-ט).

ודווקא בצמוד למלים מחממות לב אלו הוסיף משה את המשפט החמור הבא: "השמר לך פן תשכח את ה' אלקיך לבלתי שמר מצותיו

העלון מוקדש להצלחת

יחזק אריאל בן טובה יניב בן גילה שמואל אימן בן אסתר זרי מאיר ישראל בן רחל ברכה- ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה עינת בת רחל ברכה רחל ברכה בת פדילה דליה נעם יצחק בן רחל ברכה יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע נטלי בת יונית קסיר אפרים וב"ב י.מ.ש כדורי חיים בן בכרוי

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר תרצה בתייה בת ימנה ניט עמית בת טובה חגית בת גילה נתנאל בן ג'ינה אילן בן ג'ליאט רוינת בת סימי סיון בת אסתר יוסף בן רוחמה יפית בת ג'ינה אורן בן נעמי

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו זרי בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזיר בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזיר בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעימה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אורן בן אסתר יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל אקבאל בת נושפארין שירה שילת בת אורלי תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל איליה בן גוהר פנינה ומירה בת מונגאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה שלו בן מזל פחימה איליה בן מאיה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה מישא אסתר בת זוהרה שאול בן סילביה דוד בן נדה יעקב בן אסתר כל עם ישראל

16/08/2014		כ' אב תשע"ד	
פרשת עקב			
הפטרה: "ותאמר ציון"- ישעיה מט			
ר"ת	יציאה	כניסה	י"ם
20:49	20:02	18:46	
20:46	20:03	19:03	ת"א
20:49	20:04	18:55	חיפה
20:46	20:03	19:03	ב"ש

ברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחס
רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לרפואת יצחק בן פנינה הי"ו ולע"נ ראובן עמנואל חיים בן סימה שירין	רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ולילד אלחנן רפאל בן איריס	זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאיליהו ניזירי בן ימנה וגלית בת מסודי
---	---	--

שואל ומשיב בהלכה - פת עכו"ם

על מה יש להקפיד בפת פלטר וכן מה הדין לחולה הזקוק מחמת בריאותו לפת גויים?

שאלה: א

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: א

אף שמקילין בפת פלטר ובפרט כשאין פת ישראל מצוי, מכל מקום בזמן הזה אין להתיר ללא השגחה מוסמכת בפרט בדברים כדלהלן:

א. שהקמח מנופה כראוי.

ב. חומרי האפיה ללא חשש איסור [כגון: שמן מרגרינה, שמרים, משפרי אפיה וויטמינים שונים] הטעונים הכשר.

ג. התבניות מיוחדות לאפיית לחם, ולא אפו בהם לחם עם שומן אסור, או תערובת בשר וחלב. מקורות: ראה להראש"ל בספרו הליכות עולם ח"ז (עמוד צד) גבי בצק שנילוש במים שאינם מסוננים מתולעים.

וכל שכן בעוגות שאין להתיר בלי השגחה, כי בוודאי נעשו בתערובת חומרים שונים, שיש בהם חשש איסור.

חולה הזקוק מחמת בריאותו לפת מסוימת, כגון: חולה סכרת שאסור לו לאכול פת עם סוכר או מלח, ופת זו מצויה רק במאפייה של נכרים, יש להקל להתיר לאכלה. מקורות: כן פסק בשו"ת שרגא המאיר ח"ו (סימן קנה אות ו).

אם ידוע בבירור, שאין בפת זו חששות אחרים של איסור. ונראה, אף שהיא פת בעל הבית, יש להתיר.

אדם שהוא חולה צילאק הרגיש לגלוטן, ואינו מוצא לחם ללא גלוטן אלא אצל גוי, מותר לו לקנות ממנו אף שהפת עשויה מחמשת מיני דגן, גם אם האופה הוא בעל הבית, כיוון שאכילת לחם עם גלוטן אסורה לו מבחינה רפואית. מקורות: בין ישראל לעמים (פ"ב ס"ז).

ל"ו צדיקים

ר' שלמה סקולר, אחד מחסידיו של האדמו"ר ר' יששכר דוב רוקח מבעלז, היה נוסע מעת לעת לקבץ מעות לצדקה. פעם אחת הגיע לעיר הוסקוב, שהייתה עיירה קטנה ולא הכיר בה אף אחד. בהיותו בבית-המדרש, סיפר על מטרת בואו וביקש שמישהו יתלווה אליו להתדפק על דלתי תושבי העיר ולהתרימם לצדקה.

הפנו אותו המתפללים אל ביתו של עסקן נכבד בשם ר' אברהם, שבוודאי ישמח להיות לו לעזר. כשנכנס הלה לביתו, ראה את ר' אברהם ל"ע שוכב על מיטתו מפאת החולי שברגלו. בביתו שררה עניות גדולה ובהעדר עצים להסקה הקור העז הקפיא את העצמות.

נרתע האורח ורצה לצאת מן הבית, אך החולה מיהר לקרוא לו ושאל אותו לרצונו. החל ר' שלמה לספר על רצונו לאסוף כסף לצרכי צדקה. באותם רגעים נכנסה בעלת הבית החדרה, וכששמעה את דבריו אמרה לבעלה: "מה יהיה איתך? זה שבועיים שאתה שוכר במיטה ועוד לא קיימת שום מצווה. עכשיו יש לך הזדמנות להתלוות ליהודי זה, ובזכות המצווה ישלח לך ה' רפואה שלמה!"

שמע בעלה בקולה, ועל אף חוליו התאמץ לרדת ממיטתו ונעל את מגפיו הכבדים. בחוץ שרר קור עז, אך ר' אברהם דידה ברגלו החולה ולא שת לבו לכאביו וייסוריו. בשמחה רבה חיזר על בתי העיר יחד עם ר' שלמה וסייע לו לאסוף סכום נכבד למטרת הצדקה.

כשחזר ר' שלמה סקולר לבעלז, סיפר לאדמו"ר על מסירות נפשו של היהודי הזה. אמר הרבי: "ישנם ל"ו צדיקים בכל דור ודור, חושב אתה, שכוונתי לצדיקים כמו אבי וזקני זכרונם לברכה!?! לא! יש יהודים צדיקים, שאינם מכירים את עצמם כלל!"

זהירות בכבוד אלמנה

מנהל מאחת מיישובותיה של ירושלים, נפטר ל"ע בקיצור ימים. באמצע ימי השבעה, נזקקה הנהלת הישיבה לחתום על מספר מכתבים דחופים, אך התברר, כי החותמת נותרה בבית המנהל המנוח. חככו המנהלים בדעתם כיצד להוציא את החותמת מביתו לעניינים הנחוצים, אך כשנודע הדבר לרבי יצחק זאב מבריסק, אסר עליהם להוציא את החותמת מבית האלמנה, כדי שלא לעורר את צערה. "אין לכם ברירה כי אם להזמין חותמת חדשה, אף שהעניין יתעכב", כך פסק הרב.

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון,
חזרה בתשובה וכו" - נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח" הבשם 26 א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל" 052-6329144

הרב הגאון הצדיק רבי אליהו הכהן דושניצר זצ"ל: נולד בשנת ה'תרל"ו (1876) בידובנה (פלך לומז'ה) שבפולין. מגדולי בעלי המוסר. בנעוריו התחנך בישיבות טלז, קלם וסלובודקה. הצטיין במידותיו הטובות. לאחר מכן נסע לראדין כדי ללמוד מפי ה"חפץ חיים".

כאשר ר' ירוחם ליבוביץ עזב את ישיבת ראדין לטובת מיר, ביקש ה"חפץ חיים" מר' אליהו, שימלא את מקומו כמנהל הרוחני בישיבה. אולם הצדיק לאחר תקופה קצרה התפטר, מכיוון שהציב לו עיקרון בחיים, לא לשאת על שכמו שום משרה רשמית. בשנת ה'תרפ"ו (1925) כאשר נוסדה ישיבת לומז'ה בפתח-תקווה, נקרא להיות יחד עם הבחורים, שבאו ללמוד בישיבה. כ-25 שנים כיהן כר"מ ומשגיח בישיבה. העמיד תלמידים רבים. זהירותו ודקדוקו בעניינים שבין אדם לחברו, בכלל, ובחרדה מגזל בפרט, היו למעלה מהשגת אנוש.

נזהר מאוד בעוון ביטול תורה. חס היה על כל רגע ורגע מזמנו, ועל אחת כמה וכמה על זמנם של אחרים. משנפטרה אשתו הרבנית אשר עזרה בכלכלת הבית, היה מלא דאגה. לא דאג על מצבו האיש, שנשאר עירי, אלא דאג לבחורי הישיבה שלא יתבטלו מלימודם בשעת ההלוויה. ולכן ערך את ההלוויה בשעת בין הסדרים, ורק אז דעתו נתיישבה עליו. בעל רוח-הקודש. נפטר ב-כ"ב אב ה'תש"ט (1949). חי כ-73 שנים. ציונו בבית-העלמין סגולה שבפתח-תקווה.

מרבותיו: ר' ישראל מאיר הכהן (חפץ חיים).

מספריו: נחלת אליהו- חידושים וחיידושי דינים על הש"ס הכוללים דברי מוסר ע"פ פרשות וליקוטים. **מתלמידיו:** ר' שלום מרדכי הכהן שבדרון (המגיד הירושלמי), ר' חיים קניבסקי (מגדולי הדור, בנו של הסטייפלר) ור' פנחס צבי הרמן.

איש צדיק וקדוש אשר לאחר שנפטר התבטא ה"חזון איש" אודותיו כי היה מל"ו צדיקים שבזכותם העולם עומד ומתקיים. ר"מ ומשגיח בישיבת לומז'ה בפתח-תקווה. נוהג היה זהירות יתירה בענייני ממונות, שלא ישל בפרוטה. להלן מספר עובדות, שבהן אנו מוצאים את הקפדתו ודקדוקו בעניין זה: מטעם הישיבה סיפקו לו מאור חשמל לביתו (שלא היה אלא צריף עלוב ודל, רצפתו חול וריק מרהיטים) וקימץ בשימוש בו עד קצה הגבול. כשישב לסעוד ערבית, נהג להדליק עששית נפט ולכבות את החשמל, באמרו: "לאכול, די בזה".

כשהרב היה נוסע באוטובס והיה צריך לרדת בתחנה מסויימת, לא היה מושך בחוט ומסמן לנהג שיעצור. (בזמנו עוד לא היה הצלצול החשמלי שמדליק שלט עצור אלא חוט, שמחובר לפעמון ומשמיע צלצול קטן). ומדוע לא היה מצלצל? כי סבר, שאם אף אחד לא יורד בתחנה שלו, אינו רוצה לעכב את כל הנוסעים בגללו לעצור את האוטובוס. אלא חיכה, אולי יש מישהו אחר שצריך שם לרדת וצילצל ממילא, אז היה יורד בתחנתו, אבל אם הזדמן, שהוא היה הנוסע היחיד שצריך שם לרדת, אזי הרב לא היה מצלצל והיה ממשיך לנסוע הלאה עד התחנה הבאה, שם ירד מישהו - והיה הולך חזרה ברגל. הפלגה גדולה מאד. שהרי על מנת כן נוסעים הנוסעים באוטובוס, שכל אחד יירד היכן שצריך.

בבעלות הרב היה פרדס. חכך הרב בדעתו והחליט כי עליו למכור את הפרדס. רבים ביקשו לרכוש את הפרדס, והם נפגשו עם הרב על מנת להגיע עימו לעמק השווה. לתדהמת כל הקונים, בכל פעם שנפגש הרב עם קונה פוטנציאלי, במקום להציג את מעלותיו של הפרדס, היה יושב שעה ארוכה, כשהוא פורט לפניו אחד אחד את חסרונותיו, היות ופחד, שמא מטעה הוא את הקונים, ויש בכך איסור גזל והונאה ("אל תוננו איש את אחיו").

מסופר, כי לאחר שאשתו של הרב נפטרה לבית-עולמה, הוא ביקש מיידו ר' דוד מנדלוביץ לחמם בעבורו את ארוחות הצהריים. הלה קיבל את בקשתו ברצון, וכך מידי יום ביומו היה הצדיק סועד בבית-ידידו. אשתו של אותו בעל בית אומנם דקדקה בכל המצוות, אולם לא תמיד הייתה מקפידה על כללי הצניעות ולא פעם היו שרוולי חולצתה עולים מעט מעל המרפק, וכן לעיתים נגלו חלק משערות ראשה.

לימים נתפס בנו של בעל הבית יחד עם אנשי האצ"ל ע"י השלטון הבריטי והם נשלחו לכלא לטרון. הבריטים עמדו להגלות אותו לכלא נידח בקניה היות ששם שרצו מגיפות מסוכנות. הם קיוו ע"י כך שהאסירים לא יוכלו להחזיק מעמד לאורך ימים בסביבה זו, וכך יקצרו את חייהם. כאשר הגיע ר' אליהו לסעוד בביתם, פנתה האשה לרב וביקשה ממנו בקול בכי, שיתפלל עבור בנה הנמצא במרחקים שישבו לביתו במהרה בריא ושלם.

ענה לה הצדיק: "אם תסכימי להתלבש בצניעות, כפי שהדין מחייב, ולכסות את ראשך כראוי, אני מבטיח לך, שבנך יישב במהרה ללא שום נזק!". האשה שתקה למשך מספר רגעים ואז השיבה: "את השרוולים אני להאריך, אך לכסות את כל השיער קשה לי מאד!". כאשר שמע בעלה את הדו-שיח בין אשתו לרב, אמר לה בפליאה: "האם כדאי לך להפקיר את בנך בגלל שטות זו?". כששמעה האשה את דברי בעלה, הבינה, כי הוא צודק ואכן הסכימה לכסות את כל ראשה.

אז אמר לה הצדיק: "אם כן, בנכם יחזור בעוד שלושה שבועות ביום שישי". חלפו שלושה שבועות, וכולם התכוננו לבואו של הבן, ואף על פי שעדיין לא הייתה להם שום ידיעה ממנו, גדולה הייתה אמונתם בדברי הצדיק, שכדבריו כן יהיה. יום שישי הגיע ועדיין הבן איננו. כבר עברה שעת הצהריים והאם פונה אל הצדיק ושואלת: "עוד מעט תיכנס השבת, ואיה בננו?" - "אל דאגה", השיב הרב, "הוא יהיה פה לפני הדלקת נרות השבת". ואומנם כשיגשה האם להדליק את נרות השבת, נפתחה הדלת ועל הסף עמד הבן!

כששאלוהו, כיצד יצא מתוך כלא שמור ומוגן בו היה, ענה שביום שישי ביקשו להעבירם לכלא בקניה, תחת משמר כבד מאד. אלא שלפתע ניגש אליו מפקד בכיר, שלא הכיר, וציווה עליו להתלוות אליו. "הוא צעד לכיוון היציאה ואני אחריו", סיפר, "וכשהגענו מחוץ לכותלי הכלא, אמר לי: 'לך מהר הביתה, כי דואגים לך!'".

בישיבת רוז'ין בעיה"ק ירושלים נוהג היה ראש הישיבה לומר את ה"שיעור כללי" פעם בשבוע. בחורי הישיבה קיבלו מראש את ה"מראי מקומות", מכינים אותם כדבעי, כדי לרדת לסוף דעתו של ראש הישיבה. בכלל יצא שם טוב לשיעוריו המיוחדים של ראש הישיבה ואף מחוץ לישיבה היו מגיעים בחורים ואברכים כדי להתבשם מחריפותו וסברותיו, שאותם היה מפגין בשיעור. לאחר השיעור היו מקיפים אותו תלמידיו ושעה ארוכה שוחחו עימו בלימוד, זה מנסה לשאול וזה מנסה לסתור, וראש הישיבה בסבלנות מרובה היה משיב אחד לאחד.

רוב הבחורים היו מכינים היטב את השיעור והתרכזו במהלך אותו בנה ראש הישיבה, חלק אחר, שלא הכינו את השיעור ניסו להבין ללא הכנה ומה שקלטו קלטו, גם אם לא הצליחו לרדת לסוף דעתו של ראש הישיבה, וחלק קטן ביותר מבין הבחורים המתין בציפייה. לגמר השיעור. יום אחד כאשר ראש הישיבה הוביל מהלך מאד עמוק ומעניין באחת הסוגיות הקשות שלמדו, חמד לו לצון אחד הבחורים שראשו לא היה מונח בסוגיה, והיה מומחה בבניית מוצרים מ...נייר, הוא בנה מטוס מניר והחליט לשגר בוטיסה ישירה אל חברו שישב ממולו.

הוא הרכיב את המטוס על גומי, מתח את הגומי והמטוס המריא לדרכו. אך בעוד שאותו בחור חשב שעל המטוס לטוס דרך קצרה אל חברו שממול, לא הבחין במאוורר שעמד מאחורי גבו, האוויר שפלט סובב את המטוס, הכניס אותו ל"כיס אוויר", הוא שינה כיוון וטס הישר אל שולחנו של ראש הישיבה ונחת על שולחנו. הדממה הופרה, ראש הישיבה נעצר באמצע השיעור. הבחורים יצאו מריכוזם, ואף קולות של חיוכים עלו מהם. ראש הישיבה הניח ידו על עיניו למשך שניות ארוכות, ולאחר מכן סקר את התלמידים בחור אחר בחור: מי מסוגל לחולל מעשה חצוף שכזה? משלא הצליח לנחש, ביקש, שאותו בחור שהעיף את המטוס, שיקום ויצא מהשיעור.

דממה השתררה בחדר, אף אחד לא קם ולא זע. ראש הישיבה המתין מעט וחזר על בקשתו ביתר תוקף. ממולו שורות של בחורים יושבים עם עיניים מושפלות, מידי פעם מביטים אחד על השני, מנסים לאתר בחור, שמגלה סימני שבירה... אך לא, כולם יושבים בשקט במקומותיהם, אף בחור לא קם. ואז דפק ראש הישיבה בידו על השולחן ואמר בקול תקיף וחזק: "מי שעשה את המעשה, שיצא ומיד, ואל יעכב את המשך השיעור!" ואז, להפתעת כולם, התרומם הבחור נחמן גלינסקי, פניו היו אדומות מבושה, והוא יצא במהירות מחדר השיעורים. ראש הישיבה המשיך שבשיעורו, אך ריכוז הבחורים לא חזר להיות כפי שהיה והוא נאלץ לסיים את השיעור לפני זמנו.

לאחר השיעור קרא ראש הישיבה לבחור נחמן גלינסקי להיכנס לחדרו. הם שוחחו שעה ארוכה, אף אחד לא ידע מה דיברו ביניהם, אך לאחר שיצא הוברר לכל, שהבחור נחמן שלכאורה היה אמור להיזרק מהישיבה, נותר ללמוד בה. כעבור יום-יומיים נשכח המעשה. חלפו שלושים שנה! הבחור נחמן גלינסקי הקים משפחה לתפארת, גם קומתו הרוחנית צמחה ועלתה, שכניו מכריזו וחבריו העריכו אותו והוקירו את פועלו הרבים הן בלימוד והפצת התורה בה המשיך לעלות ולהתעלות, והן במעשי החסד שנהג לעשות בצינעה בגופו ובממונו.

יום בהיר אחד נשמעה הבשורה הנוראה, ר' נחמן חלה ל"ע במחלה הנוראה, חבריו ובני משפחתו נרתמו לפעולות הצלה בכל דרך אפשרית, חלקם נסעו לקברים הקדושים הפזורים ברחבי הארץ ע"מ להעתיר תפילה לבורא עולם להחלמתו, חלקם יצאו לגייס כספים כדי לממן את התרופות והרופאים. אולם מצבו התדרדר מיום ליום. באחד מבתי הכנסת השטיבלאך בירושלים אירגנו אמירת תהילים מסביב לשעון, בתקווה ויעלו התפילות לפני בורא עולם והוא ישלח רפואה שלמה לחולה. אך בשמים רצו אחרת, כעבור שבועיים נפטר ר' נחמן למגינת משפחתו חבריו וידידיו. אלפים ליווהו בדרכו האחרונה, כשהוא מותיר אחריו אלמנה צעירה עם מספר יתומים ויתומות. בימי ה"שבעה" עלו רבים לנחם את ההורים הרצוצים והמשפחה השבורה, שאיבדה את יקירם בחטף ובמהירות כה גדולה, הרבה מעשי חסד ועזרה שעשה לזולת נודעו לבני המשפחה, כשהם כלל לא ידעו על מעשים אלו, ר' נחמן ז"ל מעולם לא שוחח על כך ולא סיפר זאת לאיש.

באחד הימים הגיע לנחם ראש ישיבה מבני ברק, אשר בשנים האחרונות יצא שם ותהילה לשיעוריו המיוחדים וחל ביקוש גדול להירשם לישיבתו. הוא הגיע עם קבוצה של כשבעים בחורים! כולם נכנסו זה אחרי זה וניחמו את היושבים שלא הבינו מהיכן צצו הבחורים מאותה ישיבה, וכי תרם ר' נחמן כספים להחזקתה? אך עד מהרה נפתרה התעלומה, לאחר שעברו כולם התיישב ראש הישיבה לפני הוריו, אחיו ובני משפחתו, עצם לרגע את עיניו, וכשפקח אותן היו הן אדומות. "שמעו מעשה שהיה ובדידי הווה עובדא".

לפני שנים רבות (ראש הישיבה נקט את מספר השנים במדויק) למדתי יחד עם המנוח ר' נחמן ז"ל בישיבת רוז'ין בירושלים. יום אחד באמצע ה"שיעור כללי" כשראש הישיבה טוחן הרים בסברא ופלפול, ללא התראה וללא שמשוהו הבחין במה שעתידי לקרות, עף מטוס מנייר מאחת פינות החדר ונחת על שולחנו של ראש הישיבה. ההלם היה מוחלט, ראש הישיבה החליט לשלוח את הבחור החצוף מהישיבה. הוא ביקש מספר פעמים שהבחור שהטיס את המטוס שיצא החוצה, אך אף אחד לא זע ממקומו. רק בפעם השלישית, כשראש הישיבה הגביה את קולו ודפק בידו על השולחן, כשהוא קורא לבחור שיצא מיד, קם הבחור המנוח נחמן גלינסקי ויצא בבושת פנים את החדר.

"דעו לכם", קרא בהתוודות והתרגשות ראש הישיבה, "לא ר' נחמן העיף את המטוס באמצע השיעור, כי אם אני! וברור לי ללא צל של ספק, אילו הייתי מודה באשמה, הייתי נזרק מהישיבה, ומי יודע מה היה יוצא ממני..." (באותה תקופה לא היו הרבה ישיבות כמו בזמנינו, ובחור שנזרק מהישיבה היה עלול למצוא עצמו מהר מאד ברחוב). "ואז", הרעים בקולו ראש הישיבה, "ואז קם הבחור המנוח ר' נחמן והודה על מעשה שלא עשה! ספג עלבונות לא מעטים עבור מה שעשה, אך אין ספק, כי במעשה גבורה זה הציל אותי כפשוטו!"

"לאחר שנפגש עם ראש הישיבה, האמין לו שהוא לא עשה את המעשה, ומסיבותיו החליט אז ראש הישיבה לשכוח מהעניין ולא לעשות יותר עסק. "אני", המשיך ראש הישיבה הצעיר, "כעבור תקופה קצרה תפסתי את עצמי בידיים, קיבלתי עליי עול תורה במלוא מובן המילה, ברחתי מכל מעשי שובבות והשקעתי את כולי בים התורה הקדושה, וכפי שאתם רואים משמש אני היום כראש ישיבה, וברצוני לומר לכם: דעו! כל זכות התורה שלי, וזכות התורה של תלמידי בעבר בהווה ואלה, שעתידיים ללמוד אצלי, הכל נזקף לזכותו של המנוח ר' נחמן, הוא זכה לקנות עולמות אין סוף של תורה בשעה אחת!" והוא סיים באומרו "שלי ושלחם" (והצביע לעבר תלמידיו שהקיפוהו) "שלו הוא".

<p>הרב שבתי בן אסתיא אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בת דבורה ז"ל הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל דב בן מזל ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה סלים בן פרחת ז"ל לטיף בן פרחת ז"ל דניאל רפאל בן חגית ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איריין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה יעקב בן סלימה ז"ל ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה</p>	<p>לע"נ תנצב"ה</p>	<p>הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלטר אורה בת נעימה ע"ה</p>	<p>הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כותן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה יפה בת רבקה ע"ה</p>
---	--	--	---	--